

[Gustav Pedersen.]

og endda maatte vi være lykkelige, om det kunde bære os igennem.

Der er heller ingen Tvivl om, at denne Forstaaelse eksisterer endnu, saa længe man drøfter Spørgsmaalet i al Almindelighed, men allerede naar man kommer dertil, at man skal placere en Del af de Vanskeligheder, som vi nu engang skal tage Stilling til, er det noget sværere for deres Vedkommende, som det gaar ud over, at udvise den samme Forstaaelse og Resignation. Vi maa være forberedt paa, at Folk, som vel er klar over, at der er Vanskeligheder, og at disse Vanskeligheder vil ramme paa mange Omraader, dog, naar Vanskelighederne rammer deres specielle Felt, vil være tilbøjelige til at synes, at de er blevet særlig forurettet. Dette vil sikkert gøre sig gældende, hvor det drejer sig om for Staten at faa de nye Indtægter ind, som er nødvendige, dels af Hensyn til svigtende Indtægter paa andre Omraader, dels af Hensyn til den stærke Forøgelse af Statens Udgifter.

Der kan selvfølgelig i denne Forbindelse rejse sig det Spørgsmaal, om det er rigtigt, at man udskriver i Skatter de nye Indtægter, som er paakrævet, fremfor — i alt Fald for en Dels Vedkommende — at tilvejebringe dem ved Laan. Der har i Dagspressen været forsigtige Røster fremme i saa Henseende. Selv om man ikke paa alle Omraader kan overføre Erfaringerne fra den forrige Krig til denne, vil jeg imidlertid synes, at lige saa sikkert som man kan sige, at det under forrige Krig havde været bedre for Samfundet, om en Del af de Indtægter, der blev taget ved Laan, havde været taget ved Skatter, lige saa givet er det, at det vilde være uhyre letsindigt at regne med, at vi kan vælte de Vanskeligheder, der kommer som Følge af denne Krig, over paa næste Generation. Det kan lyde overordentlig besnærende at sige, at vor Generation har Byrder nok fra tidligere Tid, at der ikke er megen Mening i, at vi skal bære baade Fortidens og Nutidens og maaske en Del af Fremtidens Byrder, men det betyder ikke — og det vil jeg gerne have understreget meget stærkt —, det betyder ikke, at vi blot ved at optage Laan til Dækning af en Del af de ekstra Udgifter, der kommer, kan være sikre paa, at vi flytter Byrderne fra denne Generation over paa næste. Det er meget lidt sandsynligt — det maa vi gøre os fortrolige med —, at det, vi indtil dette Øjeblik har mødt af Vanskeligheder, det, der indtil denne Dag har ligget klart af Ekstraudgifter og af svigtende Indtægter, skulde være det sidste, vi faar

at mærke af Vanskelighederne. Der vil derfor være rig Anledning til senere, hvis Byrderne skulde blive for voldsomme, at drøfte, om der er nogle af dem, der kan flyttes over til en senere Tid, og der er i hvert Fald ikke forgjort noget ved, at vi, saa langt vi magter det, saa langt det overhovedet er muligt, dækker ind ved Hjælp af Skatter og Afgifter, efterhaanden som Vanskelighederne kommer.

Det er det, der foreslaas, saa langt det Forslag, der her skal behandles, rækker, og jeg vil gerne have Lov at sige, at jeg tror, den største Part af Befolkningen vil modtage disse Forslag med Forstaaelse. Der er ikke noget mærkeligt i, at de Erhvervsomraader, det maaske kan ramme beskæftigelsesmæssigt, reagerer, og der er maaske heller ikke noget at sige til, at visse af Forbrugerne synes, det rammer dem særlig haardt. Men jeg vil tro, at baade de erhvervsdrivende og Forbrugerne vil erkende, at de Ændringer, der er foretaget her, er saa lempelige, som det overhovedet er muligt, naar vi staar i en Situation som denne. Det kan altid diskuteres, hvor Luksusbegrebet begynder, men der er jo ingen Tvivl om, at for langt den overvejende Del af de Varegrupper, der er Tale om her, drejer det sig om et Forbrug, som ikke direkte hører til, hvad der er absolut nødvendigt, hvor der altsaa trods alt er en Mulighed for, hvis man ikke kan bære de Udgifter, der lægges paa det nuværende Forbrug, da at indskrænke dette saa meget, at det nogenlunde kan holdes inden for det Privatbudget, vi nu engang skal have til at rende rundt.

Jeg skal ikke gaa ind i Enkeltheder; jeg gaar ud fra, at det bliver nødvendigt at tage en meget kort Udvalgsbehandling, og alene af den Grund skal jeg undlade at gaa de enkelte Poster igennem. Dog tror jeg, jeg tør sige, at der vil være Tilfredshed med de tekniske Ændringer, som er sket inden for Chokoladebeskatningen, baade med Hensyn til Ensartethed i Beskatningen og med Hensyn til Retten til at faa Fordringer paa Detailhandlere anerkendt som privilegerede Fordringer i Tilfælde af Konkurs.

For Ølskattens Vedkommende kan der rejses Spørgsmaalet om det saakaldte skattefri Øl, det, der gaar ind under Gruppen Skatteklasse II. Det er jo ikke alkoholfrit Øl, og der kunde maaske være Grund til at undersøge, om dette lavt beskattede Øl med den lavere Alkoholprocent, som ikke har været berørt af de tidligere Skatteforhøjelser paa det stærkere Øl, ikke skattemæssigt kommer i en saa skæv Stilling til de øvrige Typer, at vi bør se paa det. Jeg rejser det